

БЕДНАТА ГИНКА

Въ горния край на селото, въ една полусъборена кжщичка, живѣеше прегърбената баба Йовка съ малката си внучка Гинка, кржгло сираче. Бедни бѣха тѣ и преживѣваха отъ милостинята на съселанитѣ си и благодарение грижитѣ на дѣдо попа, който събираше за тѣхъ, каквото му попадне: шепа фасулъ или леща, нѣкое и друго яйце, кжшей хлѣбъ. Той не ги забравяше и когато при нѣкое по-богато опѣло, сватба или кръщавка торбата му набѣбнѣше отъ коливо, симити и погачи. Тогава загвѣшаше въ нѣкой старъ вестникъ доста много отъ тѣхъ и така приготовления пакетъ изпращаше по куция клисаръ на баба Йовка, макаръ да бѣше увѣренъ, че до нея ще стигне едва половината отъ изпратеното: клисарятъ бѣше лакомъ и обичаше много симититѣ и погачитѣ.

Бедни, много бедни бѣха баба Йовка и нейната внучка. И единственото нѣщо, което имаха, бѣше едно малко агънце, подарено имъ недавна отъ селския чорбаджия Гето по случай смъртта на жена му за „Богъ да прости!“, както бѣше казалъ той. Съ това искаше да омилистави Всевишния и да изкупи не само нейнитѣ, но и своитѣ грѣхове.

Когато чорбаджийскиятъ ратай донесе агънцето, Гинка едва ли не полудѣ отъ радостъ. Тя го милваше, прегръщаше и цѣлуваше, а то я гледаше съ опуленитѣ си очи и ближеше ржцетѣ ѝ. Баба Йовка заплака отъ умиление, прекръсти се три пжти и рече: „Богъ да прости чорбаджийката!“ И още сжщия день Гинка завърза агънцето съ една връвъ за гърданчето, което веднага му направи отъ единъ по-широкъ парцалъ, и го изведе на паша. До тѣхната кжща се разгилаше широка поляна съ буйна сочна трева и тамъ нѣкъде по срѣдата ѝ се издигаше могилка, върху която старъ орѣхъ хвърлѣше дебелата си сѣнка. Тамъ Гинка заведе агънцето. И тамъ тя го извеждаше всѣки день. И докато баба Йовка бързаше да приготви обѣда или вечерята и нетърпеливо назърташе въ котлето съ фасула или копривата, Гинка, взела нѣкоя книжка или чорапа въ ржка, подкарваше малкото агънце на поляната, качваше се на могилката, сѣдаше подъ орѣха и тамъ четѣше и плетѣше, поглеждайки отъ време на време къмъ агънцето, което пасѣше недалеко отъ нея.

Това бѣше нейното любимо мѣсто. Тамъ тя се огдаваше на детскитѣ си мечти. Четеше приказката за бедното момиче, на което царскиятъ синъ веднажъ подарилъ златна монета, и което било толкова красиво и добро, че кога порастнало, а той билъ станалъ вече царъ, заповѣдалъ да му го доведатъ съ неговия златенъ фйгонъ, тегленъ отъ три чифта бѣли арабски коне, и го направилъ царица... Четѣше тя и други приказки или пѣкъ плетѣше дебелитѣ вълнени чорапи, които мислѣше да подари на баба си за именния ѝ день. И както плетѣше, мечтаеше... И мечтитѣ ѝ я отнасяха съ лекитѣ си крила къмъ върха на непостижимото.